

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Germanor 2012

«L'Església contribueix a crear una societat millor. Ajuda la teva parròquia, hi guanyem tots.» Aquest és el lema per a la jornada i col·lecta de Germanor, que se celebra diumenge vinent, 18 de novembre. En un context de crisi generalitzada al nostre país, en què són molts els qui necessiten ajuda, l'Església està bolcada en les seves labors d'ajuda i suport, especialment a través d'un dels seus pilars: les parròquies. Mitjançant aquestes, tots podem donar suport a l'esperança dels homes en el marc de les situacions penoses provocades per la crisi, que ha deixat molta gent en la desesperança absoluta i sense forces. L'Església, en la seva tasca en aquest món, necessita recursos econòmics i

materials per a realitzar-la, no és possible «viure de l'aire». Tots els catòlics, fent germanor, hem de ser cada dia més conscients que som responsables del sosteniment de la nostra Església, la qual es fa present de manera pública en la parròquia del nostre barri o poble. La parròquia és la llar de la comunitat cristiana i és el taller de la fe on aprenem els seus continguts bàsics i on la celebrem com a poble. Les nostres diòcesis fan un gran esforç en mantenir centenars de parròquies obertes al nostre territori, esdevenint, enmig dels veïns, amb els seus sofriments i esperances, una casa oberta a tots. Casa de Déu i, per tant, casa de tots. Necessita de nosaltres per a continuar la seva missió.

Diumenge XXXII de durant l'any | Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis (17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà e l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm també un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (Salm 145)

Lloa el Senyor, ànima meva.

Lectura de la carta als cristians hebreus (9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot, entra

cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet, no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment, el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (12,38-44)

En aquell temps, [Jesús, instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludí a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.»]

Estan assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

2

full

Confiança i generositat «No es buidarà el pot de farina» | Mn. Marc Majà Guiu..

El profeta Elies es troba amb una dona viuda, pobra i amb un fill a càrrec seu. Quan ell li demana alguna cosa per menjar, ella li fa veure la cruesa de la seva situació i també el seu profund desànim: «Ara [...] anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» A la misèria i al desànim de la viuda, Elies hi contraposa una invitació a la confiança: «No tinguis por. [...] No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.» La viuda, basant-se en aquestes paraules de confiança, serà capaç de compartir generosament el seu «grapat de farina i una mica d'oli» amb el profeta nouvingut. I la promesa d'Elies es complirà.

Aquest trobament entre Elies i la viuda de Sarepta ens ensenya com, en un context econòmic hostil, la confiança és font de generositat (confiança, no pas ingenuïtat). Dit d'una altra manera: d'on ve el fet que una persona sigui generosa? Ve del fet de tenir molts béns? No necessàriament (malauradament, ho sabem prou!). La Paraula de Déu ens diu que és la confiança, la fe en Déu, el motor que impulsa la persona a ser generosa amb allò que té. És perquè confio en Déu Pare que, més enllà dels càlculs (tan fàcilment egoistes o auto-centrats), surto a l'encontre de l'altre per acollir-lo com a germà, escoltar-lo, ajudar-lo i també, si és el cas, col·laborar-hi fins i tot materialment. Siguem persones de fe sincera i serem persones generoses.

Crec en Déu... | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Els cristians creiem en Déu, enmig d'un món que des de fa dos segles, sobretot a l'Occident, intenta desempallegar-se d'ell. Com una nova forma de fer-se present el pecat de l'origen, ens diuen profetes de calamitats que ens hem d'alliberar de Déu per poder viure en la llibertat de la humanitat. Però també, en aquests dos segles, hem vist que la llibertat humana, volent «alliberar-se» de Déu, ha esdevingut esclava de les seves passions, de les ideologies, del pecat. La qüestió de Déu no és baldera, és el tema fonamental per a la persona humana, a la qual s'ha de donar resposta.

En la nostra professió de fe comencem afirmant: «Crec en un Déu», perquè aquesta afirmació és també la més fonamental, és la base de tot el que segueix, i ella conté, com una llavor, tot el Credo. Totes les afirmacions del Credo depenen de la fe en Déu. «Tot el Símbol parla de Déu, i si parla també de l'home i del món, ho fa per la relació que tenen amb Déu» (CEC, 199).

Dient «crec en Déu», nosaltres confessem Déu en la seva unicitat, Déu és u i únic. Hi ha un sol Déu. «La fe cristiana confessa que hi ha un sol Déu, per naturalesa, per substància i per essència» (CEC, 200). És així com s'ha revelat, com a Únic Déu a Israel, el poble escollit, i com s'ha revelat en Jesús mateix. Confessar que «Jesús és el Senyor» és la nota pròpia de la fe cristiana. Això no és contrari a l'únic Déu. Creure en l'Esperit Sant, «que és Senyor i infon la

vida», no introdueix cap divisió en el Déu únic.

Un altra qüestió és el nom de Déu. De vegades podem sentir o llegir: Déu té molts noms. Com si fos el mateix donar a Déu un nom que un altre, d'acord amb les diverses tradicions religioses. Però la fe cristiana no és la sola recerca humana de Déu, sinó que fonamentalment és la resposta a la revelació de Déu. Déu té nom. No és una força anònima. Donar el seu nom és fer-se conèixer dels altres.

La fe cristiana, quan afirma «crec en Déu», no diu un déu qualsevol al qual podem donar nosaltres el seu nom, sinó el Déu únic i vertader que es va revelar progressivament en la història de salvació: el Déu vivent (Ex 3,6), el Déu fidel i misericordiós, el Déu que dóna el seu nom a Moisès: «Jo sóc el qui sóc» (Ex 3,13), el Senyor, el Déu que és la veritat i l'amor (1Jn 4,8.16).

Per al cristià, creure en Déu no significa simplement que Déu existeix, sinó confessar alt i fort, amb paraules i des del fons del cor, que Déu és amor, que Déu ens estima a tots i cada un dels membres de la humanitat i que es preocupa i s'interessa pel nostre bé i la nostra vida plena. Expressat en un llenguatge simbòlic i gràfic, com si ho digués ell mateix: «Jo sóc terriblement miop. I és perquè m'he d'estar tan a prop de cadascú fins al punt que ell pugui sentir el meu alè al seu coll... Repapiejo de les meves criatures i no sé fer res més que estimar-les» (Fabrice Hadjadj, *Job*, 7.60).

Agenda litúrgica de la setmana

11 ■ Diumenge XXXII de durant l'any / Cicle B. Sant Martí de Tours, bisbe (†397).

Lectures: 1Reis 17,10-16 / Salm 145 / Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44

Litúrgia de les hores: Setmana IV

12 ■ Dilluns. Josafat, bisbe (1580-1623). Sant Emilià, prevere (†574).
Lectures: Titus 1,1-9 / Salm 23 / Lluç 17,1-6

13 ■ Dimarts. Sant Leandre, bisbe (s. VI). Sant Estanislau, jesuïta (1550-1568). Sant Dídac, religiós

(1400-1463).

Lectures: Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36 / Lluç 17,7-10

14 ■ Dimecres. Sant Eugeni, bisbe (s. I).

Lectures: Titus 3,1-7 / Salm 22 / Lluç 17,11-19

15 □ Dijous. Sant Albert el Gran, bisbe (1206-1280). Sant Leopold, laic (s. XII).

Lectures: Filèmon 7-20 / Salm 145 / Lluç 17,20-25

16 ■ Divendres. Santa Margarida d'Escòcia, laica (†1093). Santa

Gertrudis, verge (1256-1303).

Lectures: 2Joan 4-9 / Salm 118 / Lluç 17,26-37

17 □ Dissabte. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231). Sant Gregori Taumaturg, bisbe (s. III).

Lectures: 3Joan 5-8 / Salm 111 / Lluç 19,41-44

18 ■ Diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle B. Sant Aureli, màrtir. Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols.

Lectures: Daniel 12,1-3 / Salm 15 / Hebreus 10,11-14.18 / Marc 13,24-32

Roses espirituals per als difunts | Mn. Josep Maria Montiu de Nuix

En la nostra civilització, de progrés científic, tecnològic i industrial, del consum i de la pressa, no són pas poques les persones que poden trobar-se abocades només a tot el que sigui viure, sense arribar a pensar mai en la mort. Així es pot arribar a viure com si mai no haguéssim de morir. Sembla com si hi hagués pànic a la mort, com si es fugís desesperadament d'aquesta, com si es volgués desterrar el pensament d'aquesta realitat per la qual tots haurem de passar. És així com l'arribada de la mort d'una persona propera ens pot agafar com de patac, com a qui en un moment li cau el tinter sobre els papers. Vivint d'esquena a la mort, aquesta ens agafa més d'improvís, perquè no hem arribat a madurar quina cosa és això de la mort. Potser, al contrari, si de la persona humana consideréssim alhora la vida i la mort trobaríem més saviesa i, aleshores, la nostra vida guanyaria més alta volada. Pensem-hi.

La creença en la supervivència dels difunts és quelcom que es troba fins i tot en els temps més antics de la humanitat. Sentir que les ànimes continuen vivint és quelcom que acompanya tota la història humana. Home i immortalitat són inseparables.

És ben clar que el que fa que la persona humana sigui viva és l'ànima. Es viu gràcies a l'ànima. L'home en té prou amb la raó per a descobrir que l'ànima humana és immortal. Coneixem que l'ànima és immortal perquè en la mateixa naturalesa humana hi trobem l'exigència de la immortalitat. L'home no pot acceptar mai que amb la mort s'arribi a acabar tot. També sabem que l'ànima, essent espiritual, no pot trencar-se, dividir-se, esbocinar-se, sinó que continua existint sencera. I, per tant, continua vivint sempre. L'ànima no pot morir mai. També veiem que moltes vegades aquí a la terra no hi ha justícia; hi ha d'haver, doncs, un altra vida, una vida en què hi hagi la justícia que aquí no es troba.

Una cosa és que l'enteniment natural de la persona humana descobreixi que l'ànima és immortal i una altra, molt diferent, és conèixer amb plenitud com és la vida després de la mort. Amb certa freqüència trobem persones no creients què no saben gaire com és l'altra vida. Hi veuen només com una

ombra de la realitat. Hi ha també ambients secularitzats en què, encara que s'hi pot trobar la delicadesa de portar flors a les tombes, no hi porten pas roses espirituals, oracions.

Hi ha persones que davant la mort queden com desfetes, com arrossegades per un huracà, com definitivament doblegades per una desgràcia. Els deixebles de Crist, mort i ressuscitat, tenim una visió molt diferent de la mort de les persones bones. És aquesta una panoràmica meravellosa. És una mirada que ja els agradaria de tenir als no creients.

És la fe catòlica la que ens diu plenament com és el més enllà. La fe ens diu que totes les persones que moren unides a Déu arribaran a aconseguir la salvació. Aquest és el fonament de l'esperança cristiana. Les llàgrimes de la mort són eixugades en saber que després d'aquesta vida s'acomplirà el desig més profund de l'ésser humà. A la fi, el cel, el gaudi de Déu. No hi ha millor consol i joia que pensar en la gran alegria i en el bé que les ànimes tenen al cel.

Difícilment una persona és tan bona que vagi directament al cel. Hi ha qui, quan mor, ja és amic de Déu però encara no té l'ànima totalment purificada, encara li manca quelcom per a poder estar al costat de la santedat infinita i puríssima. Per tant, han de passar encara un purgatori, una purificació final. No cal insistir que hi ha purgatori, ja que tothom ho sap des de petit. Aquesta veritat de fe, l'existència del

purgatori, és també recordada en el *Catecisme de l'Església Catòlica* (núms. 1030-1032). L'existència del purgatori és una veritat molt consoladora, perquè ens diu que la nostra estimació pot portar-nos a obsequiar aquestes ànimes amb flors espirituals. Podem així ajudar-les. Això es pot fer amb oracions, suffragis, indulgències, etc.

Pensem, per exemple, amb el que és la indulgència plenària. Guanyar una indulgència plenària per a un difunt vol dir que aquella ànima que era al purgatori ha passat a ser al cel. ¿Qui hi ha que tingui una persona estimada difunta, com ara un familiar, i no li faci il·lusió portar-la al cel? Que bonic! Alegries eternes, gaudiment etern de la bellesa infinita de Déu.

La santa missa té un valor infinit, ja que és el mateix sacrifici de Crist, Déu veritable. Ja s'entén, doncs, que aplicar la santa missa pel bé d'una ànima del purgatori és quelcom molt important.

L'existència del purgatori és també un poderós estímulo per a envigorir la nostra estimació envers els difunts. És cert que les ànimes del purgatori tenen la felicitat de saber que a la fi seran al cel, però també és cert que l'ànima que s'està purificant en el més enllà voldria ja trobar-se amb Déu al cel. Tant que desitja Déu i encara no el posseeix del tot! És de sentit comú que aquest tan intens voler i encara no poder ha de ser quelcom que ha de comportar un fort sofriment per a l'ànima. Amb les nostres oracions podem ajudar que aquesta ànima arribi abans al cel. Pregant podem fer que s'aconsegueixi abans el que tant desitja. Així podem fer que passi més de pressa aquest període de purificació i així arribi a assolir la felicitat plena del cel. Aquesta sí que és una estimació ben eficaç envers els difunts. Això els ajuda molt més que les flors, les quals no poden atansar-los pas més a Déu. Així, doncs, és ben clar que l'oració per les ànimes del purgatori pot arribar a convertir-se en una autèntica passió, en una lluita d'amor, i això, doncs, ha de ser vist com quelcom molt més important que fer-los un petó quan encara estaven en aquesta vida mortal.

Hi ha moltes pregàries que es poden fer pel bé dels difunts. Una de les que en diversos indrets hi

ha costum de fer és la del sant rosari. Demanar a la Mare de Déu que intercedeixi per les ànimes del purgatori és quelcom que s'explica per una clara intuïció: ella és mare i tots sabem que l'oració del cor amorós d'una mare és una de les meravelles més grans del món. Que en serà, doncs, d'important l'oració de la qui és la mare més mare de totes i que, alhora, és també la Mare de Déu.

Resem pel bé de les ànimes del purgatori. En canvi, no resem per les ànimes del cel, sinó que ens hi encomanem. Però, com que hi ha la possibilitat que una ànima coneguda sigui al purgatori, és cosa pietosa resar per ella.

La natura, en aquest temps de la caiguda de la fulla, ens recorda constantment la realitat de la mort. Les persones han caigut com les fulles. Un dia la fulla caiguda seràs tu. Temps, aquest, que ens invita, doncs, a viure de tal manera que aconseguim la salvació. Temps en què l'Església ens invita a recordar els difunts, a resar per ells: Aixequeu-vos i feu una cosa meravellosa: teniu un cor per a estimar, uns llavis per a fer un petó, feu un niu en el vostre cor, doneu la caritat del vostre amor a les ànimes del purgatori que us ho demanen com pobrets que s'estan purificant. Preguem per les ànimes del purgatori en aquest temps d'espera de la resurrecció dels cosos, en aquest temps d'espera de la resurrecció de la carn.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

14 d'octubre del 2012

49. Nucli familiar format per matrimoni amb dos fills menors. Cobren prestació mínima d'atur que no cobreix les necessitats bàsiques d'alimentació i medicines, Sol·liciten: suport econòmic per a despeses d'alimentació i medicaments. Import: 160 euros.

50. Home sol de 56 anys sense suport ni xarxa relacional. Manca d'ingressos per haver esgotat la possibilitat d'ajut social. Sol·licita: suport econòmic per a despeses de pensió i alimentació. Import: 300 euros.

51. Família formada per quatre persones (pare, mare i dos fills). En aquests moments no treballa ningú de la unitat familiar i els únics ingressos que tenen són 246€. De lloguer paguen 231€. Sol·liciten: ajut econòmic per a suport en despesa bàsica d'alimentació. Import: 120 euros.

52. Esposos de 38 i 32 anys amb dos fills menors de 5 i 3 anys. Només treballa el pare, que cobra el salari mínim. Sol·liciten: ajuda per a alimentació bàsica. Import 200 euros.

53. Home sol de 55 anys amb malaltia crònica. Cobra prestació social mínima. Sol·licita: ajuda econòmica per a pensió. Import: 120 euros.

54. Jove de 26 anys sense cap prestació i amb problema d'addicció; necessita desplaçaments a Barcelona a centre terapèutic de Càritas. Sol·licita: suport econòmic per a desplaçaments. Import: 50 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Unnim **2107.1002.39.3378964893**.

Relleu a la Llar del Sant Crist d'Igualada

Les Germanetes dels Ancians Desemparats han rellevat la que fins ara era la superiora de la Llar del Sant Crist d'Igualada, sor Rosa (foto esquerra), per sor María Luisa (foto dreta), que des de l'inici del present curs està responsabilitzant-se de la casa igualadina.

Enrere queden esdeveniments d'envergadura —la creu dels joves i l'acolliment de la Jornada Mundial de la Joventut; obres que han millorat notablement els equipaments de l'asil, l'obertura de la llar a molts voluntaris, alguns ben petits.

Admirable la labor i la tasca de les *Hermanitas*, en

les quasi dues-cents cases que tenen escampades per Europa i Amèrica —nou a Catalunya; totes amb una organització semblant i, cosa més important, essent veritables llars per als avis que hi viuen. A Igualada hi són des de la postguerra, en un magnífic edifici

d'estil modernista de l'arquitecte Joan Rubió i Bellver; la seva fundadora (santa Teresa de Jesús Jornet) també tingué vincles amb la nostra diòcesi, fou mestra a Argençola i anava a confessar-se al santuari de la Pietat d'Igualada. Desitgem encert i bona estada a la nova superiora.

Mes de novembre, cadena de pregària per les vocacions

Un any més, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del bisbat de Vic es vol unir a la «Cadena de pregària per les vocacions», organitzada a nivell de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions. Cada diòcesi es compromet tres dies a mantenir la pregària continuada les vint-i-quatre hores del dia.

A la nostra diòcesi de Vic li correspon d'organitzar aquesta cadena de pregària el dimecres 7, ja celebrat, el dissabte 17 i el dimarts 27 de novembre. L'experiència dels darrers anys ha resultat molt positiva en moltes comunitats parroquials i religioses, tant a nivell comunitari com a nivell personal. Per això enguany es vol repetir. Hi pot participar tothom qui vulgui. Es pot fer individualment o en comunitat. A nivell individual, a casa o a l'església. Molts malalts agraeixen fer aquesta acció pastoral. També es pot pregar a nivell comunitari: parròquies, grups, comunitats religioses. Val a dir que les comunitats de vida consagrada i especialment les de

vida contemplativa participen molt en aquesta cadena.

La cadena de pregària d'enguany s'emmarca en la celebració de l'Any de la Fe que tot just ha començat. Per això el lema triat és «Feliç tu que has cregut», a la llum del núm. 13 de la carta apostòlica *Porta fidei*: «Amb fe, Maria va assaborir els fruits de la resurrecció de Jesús i, guardant tots els records en el seu cor, els va transmetre als Dotze, reunits amb ella al Cenacle per a rebre l'Esperit Sant.»

Per tal que la «cadena» es prolongui al llarg de tot el mes es necessiten voluntaris que s'ofereixin de forma personal o comunitària per a assegurar la continuïtat de la pregària al nostre bisbat de Vic en els tres dies es-

mentats. Informeu, si us plau, de les vostres possibilitats per a poder elaborar una bona graella horària adreçant-vos a Mn. Jaume Casamitjana, tel. 656 366 337, o per correu electrònic (jaumecasamitjana@hotmail.com). També trobareu informació a la pàgina web <http://elplanterdigital.wordpress.com/>.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2012 doni un nou impuls a la pastoral vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra de Vic.

25 anys de vida realment creixent al bisbat de Vic

La coordinadora diocesana, Maria Montserrat Font, i el consiliari, Mn. Joan Serrabassa, van convocar per al dia 2 d'octubre a la Casa d'Espiritualitat de Sant Antoni Maria Claret de la capital del bisbat els components dels nombrosos grups de Vida Creixent escampats arreu de la geografia diocesana, per a commemorar i festejar els primers vint-i-cinc anys de la implantació d'aquest moviment cristià de gent gran al bisbat de Vic.

Presidí els actes el bisbe Romà, acompanyat del coordinador interdiocesà de Catalunya, Andorra i les Illes Balears, Sergi Oliva, juntament amb els responsables diocesans esmentats. Tots ells tingueren llurs intervencions abans de la solemne concelebració eucarística al temple-sepulcre de Sant Antoni Maria Claret, i el dinar

de germanor, que comptà amb fi de festa amenitzat per la mestria musical de Pep Poblet de Manlleu.

Tant de bo que es compleixin tots els bons desitjos escrits en els globus multicolors enlairats a l'inici de la festa, i especialment el de creixement dels grups i components expressat pel senyor bisbe en veu alta i com a consigna profitosament commemorativa de les noces d'argent.

Foto: Xavier Font.

A la vora del foc | Els veritables jocs olímpics | Climent Forner.....

Sempre m'han atret els Jocs Olímpics i no solament perquè em convidin a rellegir els epinics clàssics de Píndar que en parlen, sinó per ells mateixos, pel que suposen d'esforç, de tenacitat, de superació... i sobretot com a símbol moral i espiritual, no solament físic. Vaig seguir més o menys els més recents de Londres, però no tant, és clar, com havia seguit els de Barcelona de 1992. Encara recordo els de l'any 1976, amb aquella petita gimnasta, Nadia Comaneci, que saltionava entre les paral·leles asimètriques com si fos, més que «la filla de l'aire» (així va ser batejada per la premsa de l'època), un àngel baixat del cel.

La solemnitat litúrgica de Tots Sants que celebràvem fa pocs dies m'hi ha fet pensar. Realment la visió cristiana (per no dir-ne dantesca) que tenim de la glòria del cel, plena de sants i santes a vessar, és l'espectacle de les olimpíades màximes, les finals. I que consti que ja sant Pau, adreçant-se per carta als corintis, es valia d'aquest símil per a referir-se a l'atletisme cristià.

Tots Sants? Sí, tots els homes i dones som cridats a ser sants, això és, bons, justos, honrats, pacífics, humils, soferts, compassius, generosos, coratjosos... No cal dir tots els creients en Jesucrist, no sols els capellans, els religiosos, també els laics, casats o no: «Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare del cel», cadascun segons la seva vocació. Repeteixo: tots els humans, creients o no, som cridats a la santedat: a superar-nos, a millorar-nos moralment i espiritualment, a fer fructificar, ni que sembli un

somni, aquella llavor de bondat que les persones portem dins el cor d'ençà del néixer. I és justament l'Esperit de Déu qui ens ajuda a desitjar-ho i a fer-ho, encara que no en siguem conscients, com ens ajuda a reprimir de soca-rel els baixos instints que també hi ha en nosaltres i que ens indueixen al mal en qualsevol de les seves formes. D'on el tremp d'atletes que ens hauria de caracteritzar.

Reconeguem-ho: la humanitat materialment, científicament, tècnicament, malgrat totes les crisis hagudes i per haver al llarg de la història, ha madurat molt, moltíssim; ara bé, èticament, moralment, espiritualment, on som?, encara a les cavernes? Just els sants i santes, canonitzats o no per l'Església, que admirem i venerem, haurien de ser per a nosaltres un exemple a imitar, imitadors com són tots ells de Jesucrist, l'únic Sant, l'atleta dels atletes, «el veritable Déu dels homes», que afirmava Pascal. Havent-nos passat la torxa pentecostal, tots li anem al darrere. Tanmateix, no com aquells esportistes que fins es droguen, bojament competidors, perquè només aspiren a ser els primers per l'orgull de ser-ho, o a guanyar fama i diners a dojo. Al contrari: els nostres veritables jocs olímpics són els espirituals. I la corona que ens espera, immarcescible. Però no sols individual, també col·lectiva, ja que tots formem part del Cos místic del Crist: si jo em santifico, és tota l'Església, tota la humanitat, que se'n beneficia; i a l'inrevés, si faig el mal, si peco, les perjudico. Salvats, som salvadors, corresponsables de la història de la salvació. Tots Sants.

Llibres | Sant Bernat Calbó, el bisbe monjo.....

La col·lecció «Sants i santes» del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha dedicat el seu núm. 195, que es pot trobar tant en català com en castellà, a sant Bernat Calbó, obra de Miquel Ylla-Català. Els dibuixos són de Mercè Gallifa. El llibre fa un repàs de la trajectòria del sant, nascut a Mas Calbó (prop de Reus), que seria monjo cistercenc i abat de Santes Creus. Pel setembre de 1234 fou consagrat bisbe de Vic. Sense perdre la seva vida monacal, s'envoltà d'una petita comunitat de monjos per tal de continuar amb la rutina del claustre. Una figura per conèixer, definit a la portada del llibre com «un gran cristià i un gran dirigent en la Catalunya del segle XIII».

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60